

DE LANGE " HETE " ZOMER

Nu weet ik het zeker ! Als het hier wil zomeren, dan kan het dat ook. Heb ik afgezien in mijn dikke pels. Hadden we de voorbije hitte kunnen opsparen in een doos of een plastic zak, dan zou die Hoessein uit Irak wel een toontje lager zingen. We zouden niet zo staan trampelen om olie te krijgen. Hoewel ik steeds te vinden ben voor een wandelingetje, de hitte had mij de goesting ontnomen. Het liefst lag ik in het koelste plekje van het huis van de frisheid van de stenen vloer te genieten. Dat dat plekje nu juist bij het televisietoestel was, kon ik ook niet helpen. Ik ben nochtans geen grote liefhebber van al die nepsituaties, maar ja, nood breekt wet. Na een ganse zomer voor het scherm te hebben gezeten, kan ik toch nog niet zoveel opbouwends vertellen over de rogramma's. De lessen in opvoeding en wellevendheid voor huisdieren, spraken me wel aan. Je moet natuurlijk een buitenaardse hond zijn, om op die manier je plaatsje in het gezin op te eisen. Alf deed het opzienbarend goed. Een pionier in de strijd voor de rechten van het huisdier. Natuurlijk heeft hij zoveel voor bij ons omdat hij gemakkelijk op zijn achterpoten loopt en een lange snuit heeft, dat alleen al heeft voldoende autoriteit. Voeg daarbij nog zijn afkomst en je begrijpt waarom hij het verder heeft gebracht dan mezelf. Ik zie mijn baasje nog niet zo vlug in de sofa slapen om mij het grote bed te gunnen, of de kinderen de kippebeentjes oppeuzelen, om mij van het vlees te laten genieten. Het geeft echter hoop op de toekomst, temeer met de wetenschap, dat de Vlamingen ook lang op hun kop hebben laten zitten, alvorens ze de nodige erkenning kregen. Om in de sfeer van de ontspanningsserie's te blijven, wil ik ook wat kwijt over die buitenlandse reeksen. Ik moet erom lachen, hoe ze hun best doen om hun kijkers aan de nodige emoties te helpen. Vandaag trouwen en morgen scheiden om dan overmorgen weer te trouwen. En bij iedere trouwpartij is er feest, bij iedere scheiding is er verdriet. Voeg daarbij nog al die vreemdloperij en de verwarring is compleet. Misschien zijn vele kijkers het met mij eens, dat voor een duidelijk overzicht het raadzaam zou zijn, de koppels een rugnummer te geven, zoals in de wedstrijden salondansen. Ware het niet dat mijn plaatsje zo fris was, ik was allang niet meer te zien voor het scherm, tijdens deze programma's. Onze kust was een veel gebruikt decor voor liedjesprogramma's. De nationale en commerciële zender waren het op dat punt zelfs eens en lieten de vedetten aantreden voor massa's volk. Uit alle hoeken van het land kwamen treinen, volgeladen met enthousiaste tieners die eindelijk eens hun idool " in het echt" zouden zien. Uren voor de opname drumden ze voor het podium om maar even een hand; of zelfs maar een blik van hun superster te krijgen. Hadden mijn baasjes dan maar naar zee geweest, er zou zeker plaats genoeg geweest zijn op de stranden, om te stoeien, want al het volk was samengetroeft. Duizenden (volgens de politie honderden) mensen stonden geduldig te wachten tot de grote luidsprekers de vele decibels, tot uren in het ronde lieten horen. Er was geen enkele milieugroep aanwezig om te eisen dat de muziek wat stiller zou gaan, integendeel, iedereen stond mee te roepen en te juichen. Soms kreeg ik het gevoel, dat enkel wij voor de buis zaten en dat de rest van de bevolking aan de kust was. De reclameboodschappen waren wel het einde. Wat mensen daar aan hebben gaat ver boven mijn hondepetje. Neem nu bijvoorbeeld die reclame van die hondensoep. Je ziet mijn collega's van heinde en ver komen afgestormd op die kom eten. Die moeten ze wel enkele dagen zonder kost gezet hebben, want dat spul is niet te wreten. Baasje heeft ook eens naar die "topfokker" geluisterd en zo'n pak voedsel meegebracht. Twee dagen heb ik geweigerd te eten. Ik ben een tijd in hongerstaking geweest, (ik had dat geleerd van die C C C-ers) tot ik weer de gewone kost kreeg voorgeschoteld. Ook de boodschappen voor al die onderhoudsprodukten brachten me veelal aan het lachen. Moest alles zo glanzen, zoals in die spotjes wordt getoond, dan zou iedereen een zonnebril ophebben om de ogen te beschermen, of op speciale rubberzolen lopen om niet uit te glijden. Ook die waspoeders en afwasprodukten lijken zo enig achter het glas van het televisiescherm, ze wassen nu zelfs de natuur brandschoon . . . Hoe is het mogelijk ? ? ? Wanneer ik met de kinderen op wandel ben en we komen voorbij een herberg, waar

een groepje stoere mannen het hoge woord voeren , dan denk ik wel eens : "Want het leven is meer dan afwassen alleen." Mijn grote held was echter Lassie. Daar heb ik plezier aan beleefd. Hoe hij zich steeds weer uit die netelige situaties wist te redden, tart alle verbeelding. In mijn mand heb ik een foto van hem verstopt en als ik slaap beleef ik soms, samen met hem de wildste avonturen. Met mijn logge gewicht hou ik dan de ruwste gangster in bedwang terwijl Lassie hulp haalt. In die rol zou ik mijn baas goed kunnen helpen, maar ik verneem dat de bank nu bankcheques gebruikt zodanig dat er bijna geen geld meer te verdedigen valt. Het populairste programma scheen wel het rad van fortuin te zijn. Het mooiste was echter als de kandidaten zich voorstelden. Zo van "ik werk in de grootste regionale bank van West-Vlaanderen, die zijn hoofdzetel in Roeselare heeft. In het embleem van de bank staan de B van Be en de R van Walter, tussen een streepjescode, maar ja, ik mag geen namen noemen he." Walter Cappiau maakt dan het zaakje compleet en antwoord : "Een Bank van Roeselare, iedereen zal wel weten over welke bank U spreekt." Die drie mensen namen het tegen elkaar op, met als hoofdprijs, een wagen. Daarvoor moesten ze eerst letters raden, die dan samen een woord vormden. De juiste letters maakte Be (waarom noemen ze haar eigenlijk Be en niet "lange ij") dan zichtbaar en wie het woord kon raden, mocht dan prijzen kiezen. Net alsof de kandidaten een soort stock-Americain gingen beginnen. Ze kochten daar alles op wat ze zagen. Eerlijk gezegd, ik wacht eigenlijk nog steeds geduldig af, tot ze eens die Cappiau zelf als hoofdprijs wegschenken. Over al die andere programma's zal ik het misschien een volgende keer hebben, maar een ding staat vast: ik ben blij dat het niet meer zo warm is, zodanig dat dat koele plekje voor de buis niet meer mijn enige toevlucht is. Wat is het zalig de vrije tijd te kunnen verdoen door een wandeling in de natuur te maken , een babbel met de burens te slaan, of gewoon het beoefenen van een of andere hobby. Daarbij, het is nog veel gezonder ook. Die lichtkast heeft al teveel schijnogeneugten onder de mensen gebracht dat het hoog tijd wordt, dat de mensen terug hun omgeving verkennen en hun burens leren waarderen. Gelukkig heeft ook de Bank van Roeselare zijn steun gegeven aan de regionale televisie. Met het initiatief is het mogelijk geworden om de bevolking in te lichten over het gebeuren in eigen streek en te tonen wat er in de nabije omtrek gepresteerd wordt. Zo kan de televisie zijn steentje bijdragen tot een gezellige leefgemeenschap. En moest men bij ETV een Lassie nodig hebben, dan stel ik me hierbij kandidaat. Wie weet, wordt ik nog eens de Vlaamse Derrick.